

ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו זיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בנצח גנת ביתן המלך: זוזר | כרפס ותכלת אחוזו בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי עש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מפלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך והשתיה כדת אין אגס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש גם ושתי המלכה עשתה

משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר למהומן בזהא זרבונא בגתא ואבגתא זתר וכרפס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו ויאמר

המלך לחכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין והקרוב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות כדת מה לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים ויאמר ממוכן לפני

המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבנות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפני ולא באה והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפני ויכתב בדת פרס

ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו זיל | פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בנצח גנת ביתן המלך: זוזר | כרפס ותכלת אחוזו בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי עש מטות | זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת: והשקות בכלי זהב וכלים מפלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך: והשתיה כדת אין אגס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש: גם ושתי המלכה עשתה

משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש: ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר למהומן בזהא זרבונא בגתא ואבגתא זתר וכרפס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש: להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא: ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו: ויאמר

המלך לחכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין: והקרוב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי | פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: פדת מה לעשות במלכה ושתי על | אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים: ויאמר ממוכן לפני

המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש: כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבנות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפני ולא באה: והיום הזה תאמרנה | שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף: אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפני ויכתב בדת פרס

ומדי וכלא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך
 אוזשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה
 ממנה וישמע פתגם המלך אשר יעשה בכל
 מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר
 לבעליהן למגדול ועד קטן ויטב הדבר בעיני
 המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן וישלח
 ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה
 ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שרר
 בביתו ומדבר כלשון עמו:
 אזר
 הדברים האלה פשה חמות המלך אוזשורוש
 זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נזר
 עליה: ויאמרו גערי המלך משרתי: בקשו
 למלך גערות בתולות טובות מראה: ויפקד
 המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את
 כל גערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה
 אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שמר
 הנשים ונתון בתמריהן: והגערה אשר תיטב
 בעיני המלך תמלך תזות ושתי ויטב הדבר בעיני
 המלך ויעש כן: איש יהודי היה
 בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי
 בן קיש איש ימיני אשר הגלה מירושלים עם
 הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר
 הגלה נבוכדנצר מלך בבל: ויהי אמן את הדסה
 היא אסתר בת דודו כי אין לה אב ואם והגערה
 יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה
 מרדכי לו לבת: ויהי בהשמע הבר המלך ודתו
 ובהקבץ גערות רבות אל שושן הבירה אל יד
 הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגי שמר
 הנשים ותיטב הגערה בעיני ותשא חסד לפני
 ויבחר את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת
 שבע הגערות הראיות לתת לה מבית המלך
 וישנה ואת גערותיה לטוב בית הנשים: לא הגידה
 אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה
 עליה אשר לא תגיד ובכל יום ויום מרדכי מתהלך
 לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר
 ומה יעשה בה ובהגיע תר גערה וגערה לבוא
 אל המלך אוזשורוש מקץ היות לה כדת הנשים
 שנים עשר חודש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן עשה
 חודשים בשמן המר וישנה חודשים בששמים
 ובתמרוקי הנשים: ובה הגערה באה אל המלך
 את כל אשר תאמר יתן לה לבוא עמה מבית
 הנשים עד בית המלך: בערב היא באה

ומדי וכלא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך
 אוזשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה
 ממנה: וישמע פתגם המלך אשר יעשה בכל
 מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר
 לבעליהן למגדול ועד קטן: ויטב הדבר בעיני
 המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן: וישלח
 ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה
 ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שרר
 בביתו ומדבר כלשון עמו:
 אזר
 הדברים האלה פשה חמות המלך אוזשורוש
 זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נזר
 עליה: ויאמרו גערי המלך משרתי: בקשו
 למלך גערות בתולות טובות מראה: ויפקד
 המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את
 כל גערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה
 אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שמר
 הנשים ונתון בתמריהן: והגערה אשר תיטב
 בעיני המלך תמלך תזות ושתי ויטב הדבר בעיני
 המלך ויעש כן: איש יהודי היה
 בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי
 בן קיש איש ימיני: אשר הגלה מירושלים עם
 הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר
 הגלה נבוכדנצר מלך בבל: ויהי אמן את הדסה
 היא אסתר בת דודו כי אין לה אב ואם והגערה
 יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה
 מרדכי לו לבת: ויהי בהשמע הבר המלך ודתו
 ובהקבץ גערות רבות אל שושן הבירה אל יד
 הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגי שמר
 הנשים: ותיטב הגערה בעיני ותשא חסד לפני
 ויבחר את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת
 שבע הגערות הראיות לתת לה מבית המלך
 וישנה ואת גערותיה לטוב בית הנשים: לא הגידה
 אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה
 עליה אשר לא תגיד: ובכל יום ויום מרדכי מתהלך
 לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר
 ומה יעשה בה: ובהגיע תר גערה וגערה לבוא
 אל המלך אוזשורוש מקץ היות לה פדת הנשים
 שנים עשר חודש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן עשה
 חודשים בשמן המר וישנה חודשים בששמים
 ובתמרוקי הנשים: ובה הגערה באה אל המלך
 את כל אשר תאמר יתן לה לבוא עמה מבית
 הנשים עד בית המלך: בערב היא באה

וּבְבִקְרָהּ הִיא שֹׁבָה אֶל-בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנֵי אֶלְיָד
 שְׁעֵשָׂנוּ סְרִיס הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר הַפִּילֹגֶשִׁים לֹא תִבּוֹא
 עוֹד אֶל-הַמֶּלֶךְ כִּי אִם זֶפֶץ בַּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָהּ
 בְּשֵׁם: וּבַהֲגִיעַ תֵּר-אֶסְתֵּר בַּת-אֲבִיחַיִל | הִד מְרֹדְכִי
 אֲשֶׁר לָקְחוּלוּ לְבַת לְבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה
 הַדָּבָר כִּי אִם אֶת-אֲשֶׁר יֹאמֶר הִגִּי סְרִיס-הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר
 הַנְּשִׁים וְתָתִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת זֶזֶן בְּעֵינַי כָּל-רְאִיָּה:
 וְתִלְקֹחַ אֶסְתֵּר אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ אֶל-בֵּית
 מַלְכוּתוֹ בַּזֹּרֶשׁ הַעֲשִׂירִי הוּא-חֹדֶשׁ טֵבֵת בְּשַׁנְתָּ-
 שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ: וַיֵּאֱהָב הַמֶּלֶךְ אֶת-אֶסְתֵּר מִכָּל-
 הַנְּשִׁים וַתֵּשֶׂא-זֶזֶן וְזָסָד לְפָנָיו מִכָּל-הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם
 כְּתֹר-מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ וַיְמַלִּיכָהּ תְּחִלַּת וַשְׁתִּי: וַעֲשֵׂה
 הַמֶּלֶךְ מִשְׁתָּה גְדוֹל לְכָל-שָׂרָיו וַעֲבָדֵיו אֶת מִשְׁתָּה
 אֶסְתֵּר וְהַנְּזוּחַ לְמַדְיָנוֹת עֲשֵׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת פִּיר
 הַמֶּלֶךְ: וּבַהֲקִבֵץ בְּתוּלוֹת שְׁנֵית וּמְרֹדְכִי יֵשֵׁב בְּשַׁעַר-
 הַמֶּלֶךְ: אִין אֶסְתֵּר מַגִּדַת מוֹלְדָתָהּ וְאֶת-עַמָּהּ כְּאֲשֶׁר
 צִוָּה עָלֶיהָ מְרֹדְכִי וְאֶת-מֵאֲמֵר מְרֹדְכִי אֶסְתֵּר עֲשֵׂה
 כְּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאֲמִנָּה אֹתוֹ: בַּיָּמִים
 הָהֵם וּמְרֹדְכִי יֵשֵׁב בְּשַׁעַר-הַמֶּלֶךְ קִצֵּף בְּהֵתֵן וְתֹרֶשׁ
 שְׁנֵי סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמַרְתֵּי הַסֵּף וַיִּבְקֶשׁוּ לְשַׁלַּח יָד
 בַּמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ: וַיִּדְרַע הַדָּבָר לְמְרֹדְכִי וַיִּגִּד
 לְאֶסְתֵּר הַמֶּלְכָּה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרֹדְכִי:
 וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל-עֵץ וַיִּקְתַּב
 בְּסֵפֶר הַדָּבָר הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: אֲחִיר |
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גְדֹל הַמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ אֶת-הַמֶּן בֶּן
 הַמְּדִתָּא הָאֲגָנִי וַיִּנְשָׂאוּ וַיִּשָּׂם אֶת-כֶּסֶף אֹו מַעֲלָ כָל-
 הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֹתוֹ: וְכָל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר
 הַמֶּלֶךְ פְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן פִּי-כֵן צִוָּה לֹו הַמֶּלֶךְ
 וּמְרֹדְכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמְרֹדְכִי מִדִּיעַ אֹתָהּ
 עוֹבֵר אֶת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ: וַיְהִי כְּאֲמַרְם אֵלָיו יוֹם וַיּוֹם
 וְלֹא שָׁמַע אֵלֵיהֶם וַיִּגִּידוּ לְהַמֶּן לְרֹאוֹת הַיַּעֲמָדוֹ
 דְּבָרֵי מְרֹדְכִי כִּי-הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר-הוּא יְהוּדִי: וַיִּרְא
 הַמֶּן כִּי-אִין מְרֹדְכִי כָרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לֹו וַיִּמְלֵא הַמֶּן
 זַמְּהָ: וַיִּבֹז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד בְּמְרֹדְכִי לְבַדּוֹ כִּי-הִגִּידוּ
 לֹו אֶת-דַּעַם מְרֹדְכִי וַיִּבְקֶשׁ הַמֶּן לְהַשְׁמִיד אֶת-כָּל-
 הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מַלְכוּת אֲחֻשׁוּרוּשׁ עִם מְרֹדְכִי:
 בַּזֹּרֶשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא-חֹדֶשׁ זִיסָן בְּשַׁנְתָּ שְׁתַּיִם
 עֲשָׂרָה לְמֶלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ הַפִּיל פוֹר הוּא הַגּוֹרֵל
 לְפָנֵי הַמֶּן מִיּוֹם לַיּוֹם וּמִזֹּרֶשׁ לְזֹרֶשׁ שְׁנַיִם
 עֶשֶׂר הוּא-חֹדֶשׁ אָדָר: וַיֹּאמֶר
 הַמֶּן לְמֶלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ יִשְׁנֵו עַם-אֲחִיר מִפְּזֹר

וּבְבִקְרָהּ הִיא שֹׁבָה אֶל-בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנֵי אֶלְיָד
 שְׁעֵשָׂנוּ סְרִיס הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר הַפִּילֹגֶשִׁים לֹא תִבּוֹא
 עוֹד אֶל-הַמֶּלֶךְ כִּי אִם זֶפֶץ בַּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָהּ
 בְּשֵׁם: וּבַהֲגִיעַ תֵּר-אֶסְתֵּר בַּת-אֲבִיחַיִל | הִד מְרֹדְכִי
 אֲשֶׁר לָקְחוּלוּ לְבַת לְבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה
 הַדָּבָר כִּי אִם אֶת-אֲשֶׁר יֹאמֶר הִגִּי סְרִיס-הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר
 הַנְּשִׁים וְתָתִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת זֶזֶן בְּעֵינַי כָּל-רְאִיָּה:
 וְתִלְקֹחַ אֶסְתֵּר אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ אֶל-בֵּית
 מַלְכוּתוֹ בַּזֹּרֶשׁ הַעֲשִׂירִי הוּא-חֹדֶשׁ טֵבֵת בְּשַׁנְתָּ-
 שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ: וַיֵּאֱהָב הַמֶּלֶךְ אֶת-אֶסְתֵּר מִכָּל-
 הַנְּשִׁים וַתֵּשֶׂא-זֶזֶן וְזָסָד לְפָנָיו מִכָּל-הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם
 כְּתֹר-מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ וַיְמַלִּיכָהּ תְּחִלַּת וַשְׁתִּי: וַעֲשֵׂה
 הַמֶּלֶךְ מִשְׁתָּה גְדוֹל לְכָל-שָׂרָיו וַעֲבָדֵיו אֶת מִשְׁתָּה
 אֶסְתֵּר וְהַנְּזוּחַ לְמַדְיָנוֹת עֲשֵׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת פִּיר
 הַמֶּלֶךְ: וּבַהֲקִבֵץ בְּתוּלוֹת שְׁנֵית וּמְרֹדְכִי יֵשֵׁב בְּשַׁעַר-
 הַמֶּלֶךְ: אִין אֶסְתֵּר מַגִּדַת מוֹלְדָתָהּ וְאֶת-עַמָּהּ כְּאֲשֶׁר
 צִוָּה עָלֶיהָ מְרֹדְכִי וְאֶת-מֵאֲמֵר מְרֹדְכִי אֶסְתֵּר עֲשֵׂה
 כְּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאֲמִנָּה אֹתוֹ: בַּיָּמִים
 הָהֵם וּמְרֹדְכִי יֵשֵׁב בְּשַׁעַר-הַמֶּלֶךְ קִצֵּף בְּהֵתֵן וְתֹרֶשׁ
 שְׁנֵי סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמַרְתֵּי הַסֵּף וַיִּבְקֶשׁוּ לְשַׁלַּח יָד
 בַּמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ: וַיִּדְרַע הַדָּבָר לְמְרֹדְכִי וַיִּגִּד
 לְאֶסְתֵּר הַמֶּלְכָּה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרֹדְכִי:
 וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל-עֵץ וַיִּקְתַּב
 בְּסֵפֶר הַדָּבָר הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: אֲחִיר |
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גְדֹל הַמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ אֶת-הַמֶּן בֶּן
 הַמְּדִתָּא הָאֲגָנִי וַיִּנְשָׂאוּ וַיִּשָּׂם אֶת-כֶּסֶף אֹו מַעֲלָ כָל-
 הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֹתוֹ: וְכָל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר
 הַמֶּלֶךְ פְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן פִּי-כֵן צִוָּה לֹו הַמֶּלֶךְ
 וּמְרֹדְכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמְרֹדְכִי מִדִּיעַ אֹתָהּ
 עוֹבֵר אֶת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ: וַיְהִי כְּאֲמַרְם אֵלָיו יוֹם וַיּוֹם
 וְלֹא שָׁמַע אֵלֵיהֶם וַיִּגִּידוּ לְהַמֶּן לְרֹאוֹת הַיַּעֲמָדוֹ
 דְּבָרֵי מְרֹדְכִי כִּי-הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר-הוּא יְהוּדִי: וַיִּרְא
 הַמֶּן כִּי-אִין מְרֹדְכִי כָרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לֹו וַיִּמְלֵא הַמֶּן
 זַמְּהָ: וַיִּבֹז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד בְּמְרֹדְכִי לְבַדּוֹ כִּי-הִגִּידוּ
 לֹו אֶת-דַּעַם מְרֹדְכִי וַיִּבְקֶשׁ הַמֶּן לְהַשְׁמִיד אֶת-כָּל-
 הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מַלְכוּת אֲחֻשׁוּרוּשׁ עִם מְרֹדְכִי:
 בַּזֹּרֶשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא-חֹדֶשׁ זִיסָן בְּשַׁנְתָּ שְׁתַּיִם
 עֲשָׂרָה לְמֶלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ הַפִּיל פוֹר הוּא הַגּוֹרֵל
 לְפָנֵי הַמֶּן מִיּוֹם לַיּוֹם וּמִזֹּרֶשׁ לְזֹרֶשׁ שְׁנַיִם
 עֶשֶׂר הוּא-חֹדֶשׁ אָדָר: וַיֹּאמֶר
 הַמֶּן לְמֶלֶךְ אֲחֻשׁוּרוּשׁ יִשְׁנֵו עַם-אֲחִיר מִפְּזֹר

ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם
שנות מפלגים ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך
אין שוה להניחם: אם על המלך טוב יכתב לאבדם
ועשרת אלפים ככר כסף אשקול על ידי עשי
המלאכה להביא אל גזי המלך ויסר המלך את
טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדנת האגגי צר
היהודים: ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והלם
לעשות בו כטוב בעיניך ויקראו ספרי המלך
בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו יכתב
ככל אשר צוה המן אל אחשדרפני המלך ואל
הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם
מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם
המלך אחשורש נכתב ונזותם בטבעת המלך
ונשלוזו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מזער
ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר
לחדש שנים עשר הוא חודש אדר ושילכם לבוז:
פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי
לכל העמים להיות עתדים ליום הזה הרצים
יצאו רחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן
הבירה והמלך והמן ישבו לשחות והעיר שושן
גבוכה: ומרדכי ידע את כל אשר
געשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר
ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה: ויבוא עד
לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך
בלבוש שק: ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר
המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספר שק ואפר יצע לרבים ותבואנה זערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתחזקל המלכה מאד
ותשלוז בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו
מעליו ולא קבל ותקרא אסתר להתק מסריסי
המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על מרדכי
לדעת מה זה ועל מה זה ויצא התך אל מרדכי אל
רזוב העיר אשר לפני שער המלך ויגד לו מרדכי
את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר
המן לשקול על גזי המלך ביהודים לאבדם ואת
פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן
לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה
לבוא אל המלך להתחזק לו ולבקש מלפניו על
עמה ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי:
ותאמר אסתר להתק ותצוהו אל מרדכי כל עבדי
המלך ועם מדינות המלך ידעים אשר כל איש

ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם
שנות מפלגים ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך
אין שוה להניחם: אם על המלך טוב יכתב לאבדם
ועשרת אלפים ככר כסף אשקול על ידי עשי
המלאכה להביא אל גזי המלך ויסר המלך את
טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדנת האגגי צר
היהודים: ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והלם
לעשות בו כטוב בעיניך ויקראו ספרי המלך
בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו יכתב
ככל אשר צוה המן אל אחשדרפני המלך ואל
הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם
מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם
המלך אחשורש נכתב ונזותם בטבעת המלך:
ונשלוזו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מזער
ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר
לחדש שנים עשר הוא חודש אדר ושילכם לבוז:
פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי
לכל העמים להיות עתדים ליום הזה: הרצים
יצאו רחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן
הבירה והמלך והמן ישבו לשחות והעיר שושן
גבוכה: ומרדכי ידע את כל אשר
געשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר
ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה: ויבוא עד
לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך
בלבוש שק: ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר
המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספר שק ואפר יצע לרבים: ותבואנה זערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתחזקל המלכה מאד
ותשלוז בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו
מעליו ולא קבל: ותקרא אסתר להתק מסריסי
המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על מרדכי
לדעת מהינה ועל מהינה: ויצא התך אל מרדכי אל
רזוב העיר אשר לפני שער המלך: ויגד לו מרדכי
את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר
המן לשקול על גזי המלך ביהודים לאבדם: ואת
פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן
לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה
לבוא אל המלך להתחזק לו ולבקש מלפניו על
עמה: ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי:
ותאמר אסתר להתק ותצוהו אל מרדכי כל עבדי
המלך ועם מדינות המלך ידעים אשר כל איש

ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וזיה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום ויגידו למרדכי את דברי אסתר ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל הדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים כי אם הזרש תזרישי בעת הזאת רווח והצללה יעמוד ליהודים ממקום אזור ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי כך כזו את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכוח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכוח פתח הבית ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה זון בעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט ויאמר לה המלך מזהלך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות ויתן לה: ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו: ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך ויתן לה ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש: ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך ויצא המן ביום ההוא שמוח וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה: ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אהביו ואת זרש אשתו ויספר להם המן את סבוד עשרו ורב בגיו ואת פל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו עלי השכים ועברי המלך: ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה פי אם אותי

ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וזיה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום: ויגידו למרדכי את דברי אסתר: ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל הדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים: פי אם הזרש תזרישי בעת הזאת רווח והצללה יעמוד ליהודים ממקום אזור ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות: ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי כך כזו את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר: ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכוח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכוח פתח הבית: ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה זון בעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ויאמר לה המלך מזהלך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות ויתן לה: ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו: ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר: ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך ויתן לה ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש: ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך: ויצא המן ביום ההוא שמוח וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה: ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אהביו ואת זרש אשתו: ויספר להם המן את סבוד עשרו ורב בגיו ואת פל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו עלי השכים ועברי המלך: ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה פי אם אותי

וגם למחזר אני קרוא לה עם המלך וכל זה איננו שונה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך: ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עץ גבה חמישים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמוח וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ בלילה ההוא

גדרה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתאג ותרש עליו סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלוח יד במלך אחשוורוש ויאמר המלך מה לעשה יקר וגדולה למרדכי על כל זה ויאמרו זערי המלך משרתי לא לעשה עמו דבר ויאמר המלך מי בחצר והמן בא לחצר בית המלך הוזיזונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו ויאמרו זערי המלך אליו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממוני ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו יבאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבשו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבו על הסוס ברזוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המלך להמן מהר קוז את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפול דבר מכל אשר דברת ויקוז המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבוהו ברזוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו וישב מרדכי אל שער המלך והמן גרוחף אל ביתו אבל וחפוי ראש ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם בזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר ויבא המלך והמן לשותות עם אסתר המלכה:

וגם למחזר אני קרוא לה עם המלך: וכל זה איננו שונה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך: ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עץ גבה חמישים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמוח וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ: בלילה ההוא

גדרה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך: וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתאג ותרש עליו סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלוח יד במלך אחשוורוש: ויאמר המלך מה לעשה יקר וגדולה למרדכי על זה ויאמרו זערי המלך משרתי לא לעשה עמו דבר: ויאמר המלך מי בחצר והמן בא לחצר בית המלך הוזיזונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו: ויאמרו זערי המלך אליו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא: ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממוני: ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו: יבאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו: ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבשו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבוהו על הסוס ברזוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: ויאמר המלך להמן מהר קוז את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפול דבר מכל אשר דברת: ויקוז המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבוהו ברזוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: וישב מרדכי אל שער המלך והמן גרוחף אל ביתו אבל וחפוי ראש: ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם בזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר: ויבא המלך והמן לשותות עם אסתר המלכה:

ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשטתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותתן לך ומה בקשתך עוד וציי המלכות ותעש ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב תתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי פי אין האר שוה בנזק המלך: ויאמר המלך

אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: והמלך קם בזמנתו ממשטת היין אל גגת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך והמלך שם מגגת הבית אל בית משטת היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חספו ויאמר חרבונה אחזר מן הסריסים לפני המלך גם הגה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה זמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה: ביום ההוא נתן המלך

אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודיים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: ותוסף אסתר ותדבר לפני

המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגגי ואת מוזשבתו אשר חשב על היהודים וישט המלך לאסתר את שרבוט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפני וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מוזשבת המן בן המדתא האגגי אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ויאמר

המלך אחשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הגה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלחו ידו ביהודיים ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך

ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשטתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותתן לך ומה בבקשתך עוד וציי המלכות ותעש ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב תתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי פי אין האר שוה בנזק המלך: ויאמר המלך

אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן: ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: והמלך קם בזמנתו ממשטת היין אל גגת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך והמלך שם מגגת הבית אל בית משטת היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חספו ויאמר חרבונה אחזר מן הסריסים לפני המלך גם הגה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה זמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה: ביום ההוא נתן המלך

אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה: ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: ותוסף אסתר ותדבר לפני

המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגגי ואת מוזשבתו אשר חשב על היהודים: וישט המלך לאסתר את שרבוט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפני וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מוזשבת המן בן המדתא האגגי אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך: כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ויאמר

המלך אחשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הגה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלחו ידו ביהודיים: ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך

וּזְחַתְמוּ בַטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֶשֶׁר זָכַתְבָּ בְּשֵׁם
הַמֶּלֶךְ וּזְחַתְמוּ בַטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב וַיִּקְרְאוּ
סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּעֲתֵהּ הָיָא בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא
חֹדֶשׁ סִינן בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֵשְׂרִים בּוּ וַיִּכְתַּב כִּכְלֵ אֶשֶׁר
צִוָּה מְרַדְכֵי אֶל־הַיְהוּדִים וְאֵל הָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים
וְהַפְּחוּזִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֶשֶׁר | מֵהָרָו וְעַד־פּוֹשׁ שֶׁבַע
וְעֵשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָבָהּ וְעַם
וְעַם כִּלְשָׁנוּ וְאֶל־הַיְהוּדִים כִּכְתָבָם וְכִלְשׁוֹנָם; וַיִּכְתַּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ וַיִּזְחַתֵּם בַטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלַח סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ
הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים בְּנֵי הָרַמְכִים: אֶשֶׁר זָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְהוּדִים | אֶשֶׁר בְּכַל־עִיר־וְעִיר לְהַקְהֵל וּלְעַמּוֹד
עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד לְהַרְגַּ וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־חַיִל עַם
וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טָף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוּז; בַּיּוֹם
אֲחֻד בְּכַל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁלֹשִׁים עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר פֶּתִישָׁנָן
הַכְּתָב לְהַזְתֵּן דָּת בְּכַל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל
הָעַמִּים וּלְהַיּוֹת הַיְהוּדִיִּים עֲתוּדִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנְקֵם
מֵאִיבֵיהֶם; הָרָצִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים
יֵצְאוּ מִבְּהֵלִים וְרוּחוֹפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת זָתָנָה
בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה

וּמְרַדְכֵי
יֵצְא | מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תִּכְלַת וְחֹזֵר
וְעֹטְרָת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר
שׁוֹשַׁן צְהֵלָה וְשִׁמְחוּזָה; לַיְהוּדִים הִיתָה אוֹרְהָ וְשִׁמְחוּזָה
וְשִׁשָּׁן וַיִּקְרַ וּבְכַל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכַל־עִיר וְעִיר
מִקּוֹם אֶשֶׁר דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מֵגִיעַ שִׁמְחוּזָה וְשִׁשָּׁן
לַיְהוּדִים מִשְׁתָּה וַיּוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵי הָאָרֶץ
מִתְיַהֲדִים כִּי־נִפְלַ פְּחוּז־הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם; וּבְשָׁנִים
עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר יוֹם
בּוּ אֶשֶׁר הֵגִיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם
אֶשֶׁר שָׁבְרוּ אִיבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהַפְּרוּ
הוּא אֶשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם; נִקְהֵלוּ
הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכַל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ
לְשָׁלוֹחַ יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא־עַמּוֹד
בְּפָנֵיהֶם כִּי־נִפְלַ פְּחוּזֵם עַל־כָּל־הָעַמִּים; וְכַל־שָׂרֵי
הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפְּחוּזִים וְעֵשִׂי הַמִּלְאָכָה
אֶשֶׁר לְמֶלֶךְ מִנְשָׂאִים אֶת־הַיְהוּדִים כִּי־נִפְלַ פְּחוּז־
מְרַדְכֵי עֲלֵיהֶם; כִּי־גְדוֹל מְרַדְכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ
וְשָׁמְעוּ הוֹכְהָ בְּכַל־הַמְּדִינֹת כִּי־הָאִישׁ מְרַדְכֵי
הוֹכְהָ וְגְדוֹל; וַיִּכּוּ הַיְהוּדִים בְּכַל־אִיבֵיהֶם מִכַּת־
חֶרֶב וְהָרַג וְאַבְדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצוֹנָם
וּבְשׁוֹשַׁן הַבִּירָה הָרַגוּ הַיְהוּדִים וְאַבְדוּ חֲמוֹשׁ מֵאוֹת

וּזְחַתְמוּ בַטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אֶשֶׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־
הַמֶּלֶךְ וּזְחַתְמוּ בַטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב; וַיִּקְרְאוּ
סִפְרֵי־הַמֶּלֶךְ בַּעֲתֵהּ־הָיָא בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־
חֹדֶשׁ סִינן בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֵשְׂרִים בּוּ וַיִּכְתַּב כִּכְלֵ־אֶשֶׁר־
צִוָּה מְרַדְכֵי אֶל־הַיְהוּדִים וְאֵל הָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים
וְהַפְּחוּזִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֶשֶׁר | מֵהָרָו וְעַד־פּוֹשׁ שֶׁבַע
וְעֵשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָבָהּ וְעַם
וְעַם כִּלְשָׁנוּ וְאֶל־הַיְהוּדִים כִּכְתָבָם וְכִלְשׁוֹנָם; וַיִּכְתַּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ וַיִּזְחַתֵּם בַטְּבַעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלַח סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ
הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים בְּנֵי הָרַמְכִים: אֶשֶׁר זָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְהוּדִים | אֶשֶׁר בְּכַל־עִיר־וְעִיר לְהַקְהֵל וּלְעַמּוֹד
עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד לְהַרְגַּ וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־חַיִל עַם
וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טָף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוּז; בַּיּוֹם
אֲחֻד בְּכַל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁלֹשִׁים־עָשָׂר הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר: פֶּתִישָׁנָן
הַכְּתָב לְהַזְתֵּן דָּת בְּכַל־מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל־
הָעַמִּים וּלְהַיּוֹת הַיְהוּדִים עֲתוּדִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנְקֵם
מֵאִיבֵיהֶם; הָרָצִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים
יֵצְאוּ מִבְּהֵלִים וְרוּחוֹפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה
בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה:

וּמְרַדְכֵי
יֵצְא | מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תִּכְלַת וְחֹזֵר
וְעֹטְרָת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר
שׁוֹשַׁן צְהֵלָה וְשִׁמְחוּזָה; לַיְהוּדִים הִיתָה אוֹרְהָ וְשִׁמְחוּזָה
וְשִׁשָּׁן וַיִּקְרַ; וּבְכַל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכַל־עִיר וְעִיר
מִקּוֹם אֶשֶׁר דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מֵגִיעַ שִׁמְחוּזָה וְשִׁשָּׁן
לַיְהוּדִים מִשְׁתָּה וַיּוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵי הָאָרֶץ
מִתְיַהֲדִים כִּי־נִפְלַ פְּחוּז־הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם; וּבְשָׁנִים
עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר יוֹם
בּוּ אֶשֶׁר הֵגִיעַ דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם
אֶשֶׁר שָׁבְרוּ אִיבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהַפְּרוּ
הוּא אֶשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם; נִקְהֵלוּ
הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכַל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ
לְשָׁלוֹחַ יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא־עַמּוֹד
בְּפָנֵיהֶם כִּי־נִפְלַ פְּחוּזֵם עַל־כָּל־הָעַמִּים; וְכַל־שָׂרֵי
הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפְּחוּזִים וְעֵשִׂי הַמִּלְאָכָה
אֶשֶׁר לְמֶלֶךְ מִנְשָׂאִים אֶת־הַיְהוּדִים כִּי־נִפְלַ פְּחוּז־
מְרַדְכֵי עֲלֵיהֶם; כִּי־גְדוֹל מְרַדְכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ
וְשָׁמְעוּ הוֹכְהָ בְּכַל־הַמְּדִינֹת כִּי־הָאִישׁ מְרַדְכֵי
הוֹכְהָ וְגְדוֹל; וַיִּכּוּ הַיְהוּדִים בְּכַל־אִיבֵיהֶם מִכַּת־
חֶרֶב וְהָרַג וְאַבְדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצוֹנָם;
וּבְשׁוֹשַׁן הַבִּירָה הָרַגוּ הַיְהוּדִים וְאַבְדוּ חֲמוֹשׁ מֵאוֹת

אִישׁ:	וְאֶת	אִישׁ	וְאֶת
פָּרֶשְׁנֵהָא	וְאֶת	פָּרֶשְׁנֵהָא	וְאֶת
הַלְפֹן	וְאֶת	הַלְפֹן	וְאֶת
אֶסְפָּתָא:	וְאֶת	אֶסְפָּתָא	וְאֶת
פּוֹרְתָא	וְאֶת	פּוֹרְתָא	וְאֶת
אֶדְלִיא	וְאֶת	אֶדְלִיא	וְאֶת
אֶרִידָתָא:	וְאֶת	אֶרִידָתָא	וְאֶת
פָּרְמִשְׁתָּא	וְאֶת	פָּרְמִשְׁתָּא	וְאֶת
אֶרִיסִי	וְאֶת	אֶרִיסִי	וְאֶת
אֶרִידִי	וְאֶת	אֶרִידִי	וְאֶת
וְיָתָא:	עֲשֶׂרֶת	וְיָתָא	עֲשֶׂרֶת

בני המן בן המדינתא צרר היהודים
 הרגו ובבזה לא שלחו את ידם
 ביום ההוא בא מספר ההרוגים
 בשושן הבירה לפני המלך: ויאמר
 המלך לאסתר המלכה בשושן
 הבירה הרגו היהודים ואפר חמש
 מאות איש ואת עשרת בני המן
 בשאר מדינות המלך מה עשו ומה
 שאלתה ונתת לה ומה בקשתה עוד
 ותעשי: ותאמר אסתר אם-על-המלך
 טוב ינתן גם-מוזר ליהודים אשר
 בשושן לעשות כדת היום ואת
 עשרת בני המן יתלו על-העץ:
 ויאמר המלך להעשות כן ונתת דת
 בשושן ואת עשרת בני המן תלו
 וקהלו היהודים אשר בשושן גם
 ביום ארבעה עשר לחודש אדר
 ויהרגו בשושן שלש מאות איש
 ובבזה לא שלחו את ידם ושאר
 היהודים אשר במדינות המלך נקהלו
 ועמד על נפשם וזווח מאיביהם והרוג
 בשנאייהם חמשה ושבעים אלה ובבזה
 לא שלחו את ידם ביום שלושה עשר
 לחודש אדר וזווח בארבעה עשר בו
 ועשה אתו יום משתה ושמחה: והיהודים
 אשר בשושן נקהלו בשלושה עשר בו
 ובארבעה עשר בו וזווח בחמשה עשר
 בו ועשה אתו יום משתה ושמחה על-כן
 היהודים הפרוזים הישבים בערי הפרוזות
 עשים את יום ארבעה עשר לחודש אדר
 שמחה ומשתה ויום טוב ומשכון
 מנות איש לרעהו: וכתב מרדכי את-
 הדברים האלה וישלח ספרים אל-כל-
 היהודים אשר בכל מדינות המלך
 אושרורוש הקרובים והרחוקים: לקים
 עליהם להיות עשים את יום ארבעה
 עשר לחודש אדר ואת יום חמשה עשר
 בו בכל שנה ושנה כימים אשר-זווח
 בהם היהודים מאיביהם והחודש אשר
 נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל
 ליום טוב לעשות אותם ימי משתה
 ושמחה ומשכון מנות איש לרעהו

בני המן בן המדינתא צרר היהודים
 הרגו ובבזה לא שלחו את ידם:
 ביום ההוא בא מספר ההרוגים
 בשושן הבירה לפני המלך: ויאמר
 המלך לאסתר המלכה בשושן
 הבירה הרגו היהודים ואפר חמש
 מאות איש ואת עשרת בני המן
 בשאר מדינות המלך מה עשו ומה
 שאלתה ונתת לה ומה בקשתה עוד
 ותעשי: ותאמר אסתר אם-על-המלך
 טוב ינתן גם-מוזר ליהודים אשר
 בשושן לעשות כדת היום ואת
 עשרת בני המן יתלו על-העץ:
 ויאמר המלך להעשות כן ונתת דת
 בשושן ואת עשרת בני המן תלו:
 וקהלו היהודים אשר בשושן גם
 ביום ארבעה עשר לחודש אדר
 ויהרגו בשושן שלש מאות איש
 ובבזה לא שלחו את ידם: ושאר
 היהודים אשר במדינות המלך נקהלו
 ועמד על-נפשם וזווח מאיביהם והרוג
 בשנאייהם חמשה ושבעים אלה ובבזה
 לא שלחו את ידם: ביום-שלושה עשר
 לחודש אדר וזווח בארבעה עשר בו
 ועשה אתו יום משתה ושמחה: והיהודים
 אשר בשושן נקהלו בשלושה עשר בו
 ובארבעה עשר בו וזווח בחמשה עשר
 בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: על-כן
 היהודים הפרוזים הישבים בערי הפרוזות
 עשים את יום ארבעה עשר לחודש אדר
 שמחה ומשתה ויום טוב ומשכון
 מנות איש לרעהו: וכתב מרדכי את-
 הדברים האלה וישלח ספרים אל-כל-
 היהודים אשר בכל מדינות המלך
 אושרורוש הקרובים והרחוקים: לקים
 עליהם להיות עשים את יום ארבעה
 עשר לחודש אדר ואת יום-חמשה עשר
 בו בכל-שנה ושנה: כימים אשר-זווח
 בהם היהודים מאיביהם והחודש אשר
 נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל
 ליום טוב לעשות אותם ימי משתה
 ושמחה ומשכון מנות איש לרעהו

ובתננות לאבינים: וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: כי הזמן בן המדתא האגגי ארר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להבם ולאבדם: ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מוזשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בני על העץ על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על כסה ומה הגיע אליהם קימו וקבל היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הגללים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל ענה ושנה והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם ותכתב אסתר המלכה בת אבייחיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפרים הזאת השנית וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת לקיים את ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצומות וזעקתם ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ותכתב בספר וישם המלך אחשורוש מס על הארץ וא"י הים וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחזי דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו

ובתננות לאבינים: וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: כי הזמן בן המדתא האגגי ארר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להבם ולאבדם: ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מוזשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בני על העץ: על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על כסה ומה הגיע אליהם קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הגללים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: ותכתב אסתר המלכה בת אבייחיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפרים הזאת השנית: וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת: לקיים את ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצומות וזעקתם: ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ותכתב בספר: וישם המלך אחשורוש מס על הארץ וא"י הים: וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחזי דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד